

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

YO, CAPITÁN

Io capitano

Itàlia, 2023

Direcció: Matteo Garrone

Guió: Massimo Ceccherini,
Matteo Garrone, Massimo
Gaudioso, Andrea Tagliaferri

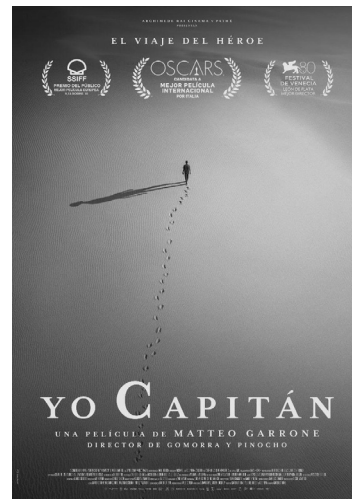
Intèrprets: Seydou Sarr,
Moustapha Fall, Bamar Kane,
Hichem Yacoubi

Durada: 121 min

Gènere: drama

Idioma: wòlof

Data d'estrena: 03/01/2023

Algunes utopies es fan realitat

En els darrers temps s'han fet diverses pel·lícules sobre l'emigració. Moltes d'elles sobre països de l'Àfrica que troben que Europa és la terra promesa. Somien en què allà sí que seran alguna cosa, que podran ser famosos i viuran com aquells personatges que veuen a través d'internet o amb els mòbils. No miren les desgràcies ni escolten els consells que els hi donen la gent amb experiència: que no tot el que veuen és cert, que a Europa també hi ha misèria, gent que dorm al carrer, gent que passa gana, que no té treball ni casa i que viuen desesperats. Que hi ha robatoris, assassinats i violència als carrers.

Yo, Capitán, és un més d'aquests films que ens expliquen als Europeus i a la gent de bé, el malament que ho passen tota aquesta gent que deixa el seu poble, la seva casa i la família per anar a l'aventura d'un món millor. Un poble i una família que dintre de la seva misèria i la pobresa i especulació, comparteixen el poc que tenen, participen en les festes i els esdeveniments, que per més senzills que siguin, els viuen amb il·lusió i participació.

Tot això ens ho mostra en aquest film de 121 minuts (potser no en caldrien tants) del director italià Matteo Garrone, que l'any 2008 ens va sorprendre amb una pel·lícula de denúncia anomenada Gomorra. I ara hi torna amb aquesta pel·lícula realitzada amb molta mestria en la manera d'enfocar i explicar la història. Una història que li ha volgut el reconeixement en els passats festivals de cinema de Venècia i Sant Sebastià.

Tot comença a Dakar, en el Senegal, on dos joves de setze anys, que són cosins i d'amagat dels seus pares fan treballs per recaptar diners per anar a Europa, a Itàlia, on allà la seva vida canviarà, seran famosos amb les cançons que compondran i signaran molts autògrafs a gent blanca. Aquest és el somni, que no el veurem, però si viurem el que s'ha de fer i passar per aconseguir aquest somni. Serà un recorregut llarg, miserable, ple de traves, d'entrebancs,

d'especulacions, de violència, inhumà, agressiu... S'ha de dir, però, que el director no s'hi ha recreat amb totes aquestes misèries, les mostra, perquè hi són, però no s'hi entreté.

Tot el recorregut podria ser un documental per ensenyar el calvari que arriben a passar la gent que arriba a les costes del Mediterrani, les que hi arriben. Matteo Garrone, el que fa és explicar-ho en el llenguatge cinematogràfic, amb un ritme i unes seqüències que fan que l'espectador segueixi la història amb interès i amb ganes de saber de quina manera acaba tota aquella odissea. De fet, la història està basada en molts testimonis que han fet aquesta travessa i el protagonista en concret, s'inspira en un noi real que actualment viu a Bèlgica.

Yo, Capitán, és un viatge èpic a través de l'Àfrica, que posa de manifest la cruel injustícia que hi ha en aquesta part de la terra. De fet, seria aconsellable que es projectés en aquests territoris per poder mostrar que el somni no és real, però, en canvi, hi ha utopies que es poden fer realitat.

Guillem Terribas
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona